

тиславъ; първий е пѣтъ напечатано въ катихисисѣтъ безъ да е назначено мѣстото и годината (Добровски мысли за въ вилень 1575 — 1580), послѣ пакъ въ л. 1621, 1637, 1770, 1787, 1792, въ Руссiѣ, а найпослѣ въ Калайдовичевѣтъ Ексархъ Ішанна въ л. 1824. Москвѣ. Знаците които посвѣдочаватъ стародревностъ тѣ на тва поучително и ѿ много стѣрны преважно списаніе, така сѣ силно на душѣтъ ми дѣйствуваха, що то сѣмъ дерзнулъ помежду старожителите Славенски въ 10. или 11. стол. само по моето мнѣніе, разсужденіе и заключеніе, тогова писателъ да постава; и за тва сѣмъ былъ таѣкъ есенъ много задоволенъ съ нечаянното извѣстіе, чи е сирѣчь мамѣрено свидѣтелство, по което се види, чи е монахъ храбръ былъ близій вѣрстникъ на с. Константина и Меѳодія. Высокопочитаемый, г. Горскій на нашъ радость, намѣрилъ е въ книжевницѣтъ на духовната Московска академія единъ старъ рѣкописъ Българскій, въ който се намѣрва цѣлъ періодъ штъ храбровото списаніе и въ който се помежду другите и тѣя рѣчи прочитатъ: *С. Константинъ философъ нарѣцельный бырихъ тѣ писмена сѣтвори и книзи прѣложи и Меѳодій братъ его; сѣтъ бо ещѣ живи иже сѣтъ видѣли ихъ.* Тѣя рѣчи наподырныте, които сѣ въ другите рѣкописи изо-